

Kommittédirektiv

Säkerhetspolisens uppdrag som nationell säkerhetstjänst

Beslut vid regeringssammanträde den 21 maj 2026

Sammanfattning

En särskild utredare ska se över regleringen av Säkerhetspolisens uppgifter och verksamhet som nationell säkerhetstjänst. Syftet är att tydliggöra myndighetens roll som nationell säkerhetstjänst, förbättra och komplettera befogenheterna samt skapa bättre förutsättningar att bedriva underrättelseverksamhet.

Utredaren ska bl.a.

- lämna förslag på en effektiv och ändamålsenlig reglering som ger säkerhetstjänsten bättre förutsättningar att utföra sina uppgifter,
- analysera och ta ställning till om regleringen bör innehålla särskilda bestämmelser om rapporteringsskyldighet eller åtals- och förundersökningsplikt i säkerhetstjänstens verksamhet,
- analysera och ta ställning till om regleringen bör innehålla särskilda bestämmelser om säkerhetstjänstens befogenheter att utöva våld eller tvång, eller att på andra sätt agera i fysiska eller digitala miljöer, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Uppdraget ska redovisas senast den 14 juni 2028.

Uppdraget att se över Säkerhetspolisens uppdrag som nationell säkerhetstjänst

Behovet av en översyn

Sverige befinner sig i ett allvarligt säkerhetspolitiskt läge. Det allvarliga läget kommer att bestå under överskådlig tid och det finns risk för att det kommer att försämrats ytterligare. Hotbilden är bred och allvarlig och Sverige måste i hög takt stärka sin förmåga att förebygga och möta olika hot och risker. Exempelvis bedriver främmande makt och andra aktörer säkerhetshotande verksamhet i stor utsträckning i och mot Sverige. Det är i många fall fråga om verksamhet som inte är brottslig. Det handlar bl.a. om strategiska uppköp av bolag och fastigheter samt informationspåverkanskampanjer. Vidare medför den tekniska utvecklingen säkerhetspolitiska konsekvenser och ställer en rad nya krav, exempelvis vad gäller skyddet av teknisk spetskompetens (se skr. 2023/24:163).

I allvarstider som dessa är det mycket angeläget att säkerhetstjänsten har rätt förutsättningar att bedriva sin verksamhet. Säkerhetspolisen är en nationell säkerhetstjänst. Säkerhetstjänsten arbetar för att höja säkerhetsnivån i den egna staten och har ansvar för att upptäcka, bedöma och reducera säkerhetshotande verksamhet mot landet och dess skyddsvärda verksamheter. Av 1 § förordningen (2022:1719) med instruktion för Säkerhetspolisen framgår att myndigheten i egenskap av säkerhetstjänst bedriver underrättelse- och säkerhetsarbete. Kärnan i säkerhetstjänstverksamheten är att skydda Sveriges säkerhet. Det inbegriper både den inre säkerheten, för statskicketets bevarande, och den yttre säkerheten, för det nationella oberoendet. I säkerhetstjänstuppgifterna ingår också vissa uppgifter kopplade till lagen (2022:700) om särskild kontroll av vissa utlänningar.

Vid sidan av Säkerhetspolisens säkerhetstjänst bedriver Militära underrättelse- och säkerhetstjänsten (Must) militär säkerhetstjänst. Den militära säkerhetstjänstens främsta uppgift är att förebygga, upptäcka, klarlägga och motverka hotaktörer och säkerhetshotande verksamhet som riktas mot Försvarmakten och dess säkerhetsintressen, både i Sverige och utomlands.

Nuvarande reglering om Säkerhetspolisens underrättelseinhämtning är i stor utsträckning kopplad till brott och brottslig verksamhet, vilket innebär att myndighetens möjligheter att agera försenas på olika sätt eller helt uteblir i

vissa situationer. Kopplingen till brott och brottslig verksamhet påverkar stora delar av säkerhetstjänstens verksamhet, inte minst de underrättelser som säkerhetstjänsten lämnar till regeringen.

Inom ramen för uppgiften som säkerhetstjänst bedriver Säkerhetspolisen också polisverksamhet. Av 3 § polislagen (1984:387) framgår att Säkerhetspolisen bl.a. har till uppgift att förebygga, förhindra och upptäcka brottslig verksamhet som innefattar brott mot rikets säkerhet eller terrorbrott, samt att utreda och beivra sådana brott. Säkerhetspolisen tillämpar i sin polisiära verksamhet huvudsakligen samma regelverk som Polismyndigheten.

Regeringen har tidigare tagit flera initiativ i närliggande frågor. Exempelvis gav regeringen Utredningen om Säkerhetspolisens informationshantering (Ju 2023:02) i uppdrag att se över regleringen av Säkerhetspolisens personuppgiftsbehandling. Det huvudsakliga skälet till att utredningen tillsattes var att regelverket inte är anpassat till dagens förhållanden. Utredningen redovisade sitt uppdrag i april 2025 och föreslår bl.a. en ny lag om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter (SOU 2025:49).

På regeringens uppdrag har Underrättelseutredningen (Fö 2023:04) sett över svensk underrättelseverksamhet till stöd för utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik (dir. 2023:150). Underrättelseutredningen redovisade sitt uppdrag i juni 2025 (SOU 2025:78). Utredningen lämnar bl.a. förslag om att det ska inrättas en civil utrikesunderrättelsetjänst.

Regeringen har därefter gett en särskild utredare i uppdrag att förbereda och genomföra bildandet av en civil utrikesunderrättelsetjänst (dir. 2025:92). Avsikten är att den nya myndigheten ska bedriva försvarsunderrättelseverksamhet och överta vissa uppgifter och förmågor från Militära underrättelse- och säkerhetstjänsten (Must) inom Försvarsmakten. Avsikten är att den nya underrättelsetjänsten ska kunna inleda sin verksamhet den 1 januari 2027. Regeringen har den 30 april i år beslutat lagrådsremissen Sveriges utrikes underrättelsetjänst.

Underrättelseutredningen uttalar att det saknas en lagstiftning som är särskilt anpassad för Säkerhetspolisens säkerhetsunderrättelsearbete. Gällande lagstiftning ger inte Säkerhetspolisen tillräckligt bra förutsättningar att lösa sina uppgifter och det finns därför behov av en mer ändamålsenlig och sammanhållen lagstiftning. Utredningen efterfrågar också en ändamålsenlig

gränsdragning mellan Säkerhetspolisen och den militära säkerhetstjänsten inom Försvarmakten.

Mot denna bakgrund anser regeringen att det finns skäl att se över regleringen av Säkerhetspolisens säkerhetstjänstverksamhet. Myndighetens uppgifter som nationell säkerhetstjänst behöver författningsregleras. En sådan lagstiftning behövs för att tydliggöra säkerhetstjänstupdraget i relation till den polisiära verksamheten och för att ge ökad legitimitet. Syftet är att skapa ett regelverk som är effektivt, ändamålsenligt och som ger säkerhetstjänsten bättre förutsättningar att utföra sina uppgifter. En utgångspunkt är att Säkerhetspolisen även fortsättningsvis ska ha uppgifter som nationell säkerhetstjänst och bedriva polisverksamhet.

Utredaren ska alltså

- se över regleringen av Säkerhetspolisens uppgifter och verksamhet som nationell säkerhetstjänst, och
- lämna nödvändiga författningsförslag

Hur ser regleringen ut i jämförbara länder?

Säkerhetstjänstverksamhet organiseras, bedrivs och regleras på varierande sätt i andra länder. Även i länder jämförbara med Sverige kan skillnaderna vara stora. Som exempel kan nämnas att endast vissa säkerhetstjänster har polisiära befogenheter, bl.a. i Norge, Danmark och Frankrike. Dessa länder är därför särskilt intressanta att jämföra med. Även länder som har reformerat lagstiftningen under senare år är av särskilt intresse, t.ex. Finland, Nederländerna och Storbritannien. Som utgångspunkt bör den svenska nationella säkerhetstjänsten ha tillgång till verktyg som i vart fall motsvarar de som finns i andra jämförbara länder och som ger bättre förutsättningar att utföra säkerhetstjänstupdraget. En internationell utblick och kartläggning av hur regleringen ser ut i några andra jämförbara länder bör därför göras.

Utredaren ska alltså

- kartlägga och redovisa hur säkerhetstjänstverksamheten är reglerad i några andra jämförbara länder.

Bättre förutsättningar för säkerhetstjänstens underrättelseverksamhet

Allmänt om underrättelseverksamhet

Underrättelseverksamhet bedrivs genom att civila eller militära myndigheter systematiskt samlar in, bearbetar och analyserar information för att använda i den egna verksamheten och för att delge underrättelser till bl.a. uppdragsgivare. Syftet med verksamheten är att ge underlag för lägesbedömningar, beslutsfattande och agerande. Det är framför allt statsledningen och andra statliga myndigheter som tar emot underrättelser.

I Sverige är det för närvarande Försvarmakten, Försvarets radioanstalt, Försvarets materielverk och Totalförsvarets forskningsinstitut som bedriver försvarsunderrättelseverksamhet. Även den civila utrikes underrättelse-tjänsten som regeringen avser att inrätta ska bedriva sådan verksamhet. Försvarsunderrättelseverksamhet är underrättelseverksamhet inriktad mot yttre hot och i övrigt på främmande staters och andra utländska aktörers förhållanden. I försvarsunderrättelseverksamhet får det inte vidtas åtgärder som syftar till att lösa uppgifter som ligger inom ramen för Polismyndighetens, Säkerhetspolisens och andra myndigheters brottsbekämpande och brottsförebyggande verksamhet. De myndigheter som bedriver försvarsunderrättelseverksamhet får dock lämna stöd till andra myndigheters brottsbekämpande och brottsförebyggande verksamhet (4 § första stycket lagen [2000:130] om försvarsunderrättelseverksamhet). Försvarsunderrättelsemyndigheterna utgör tillsammans med Säkerhetspolisen centrala aktörer i den svenska underrättelseverksamheten. Även andra myndigheter bedriver underrättelseverksamhet, bl.a. Polismyndigheten och Tullverket.

Säkerhetspolisens underrättelseverksamhet

För att Säkerhetspolisen ska kunna fullgöra sina uppgifter måste myndigheten kunna inrikta sin verksamhet mot de företeelser som kan innebära en hotbild mot för Sverige centrala intressen. Säkerhetspolisen bedriver därför systematiskt underrättelsearbete främst inom verksamhetsområdena kontrapionage, kontraterrorism och författningsskydd. Resultatet tjänar som underlag för beslut om vilka åtgärder Säkerhetspolisen ska vidta i sitt förebyggande arbete, men också som underlag för regeringens och andra myndigheters beslut och åtgärder. I förekommande fall bedrivs arbetet i samverkan med försvarsunderrättelsemyndigheterna. En effektiv underrättelseinhämtning är av stor betydelse för att kunna upptäcka, bedöma och reducera säkerhetshotande verksamhet.

Enligt 8 § förordningen med instruktion för Säkerhetspolisen ska myndigheten snarast möjligt informera Regeringskansliet om underrättelser som kan ha betydelse för Sveriges säkerhet eller som av någon annan anledning bör komma till regeringens kännedom. I 16 § samma förordning anges att Säkerhetspolisen ska samarbeta med utländska myndigheter eller organ och mellanfolkliga organisationer i den utsträckning som behövs för myndighetens verksamhet och som regeringen närmare bestämmer.

Säkerhetspolisen inhämtar underrättelser på många olika sätt. Det kan ske genom spaning, fysiska källor (personer som lämnar information), öppna källor (internet, tidningar osv.), förhörsinformation, kontakter med utländska säkerhets- och underrättelsetjänster samt kontakter med Polismyndigheten eller andra myndigheter och organisationer. Preventiva tvångsmedel är viktiga metoder för inhämtning av underrättelser. Även andra tvångsmedel får i vissa fall användas för att förebygga, förhindra eller upptäcka brott, vilket regleras i bl.a. polislagen och lagen om särskild kontroll av vissa utlänningar. Säkerhetspolisen är även mottagare av underrättelser från den signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet som utförs av Försvarets radioanstalt. Säkerhetspolisen utbyter också underrättelser med Must.

Tvångsmedel

Den underrättelseverksamhet som bedrivs av brottsbekämpande myndigheter är i huvudsak inriktad på att upptäcka om en viss, inte närmare specificerad brottslighet har ägt rum, pågår eller kan antas komma att begås. Den typen av underrättelseverksamhet består i att samla in, bearbeta och analysera information för att klarlägga om brottslig verksamhet har utövats eller kan komma att utövas. Det handlar om åtgärder innan en förundersökning inleds enligt 23 kap. rättegångsbalken. Preventiva tvångsmedel regleras i flera lagar, bl.a. i lagen (2007:979) om åtgärder för att förhindra vissa särskilt allvarliga brott (preventivlagen), lagen (2012:278) om inhämtning av uppgifter om elektronisk kommunikation i de brottsbekämpande myndigheternas underrättelseverksamhet (inhämtningslagen) och lagen (2020:62) om hemlig dataavläsning. De tvångsmedel som får användas i preventivt syfte är dels de tvångsmedel som traditionellt sett är att betrakta som hemliga tvångsmedel (se nedan), dels husrannsakan, undersökning på annat ställe och genomsökning på distans (1–1 c §§ preventivlagen). Preventiva tvångsmedel enligt preventivlagen förutsätter i regel att det finns en påtaglig risk för att en person kommer att utöva eller främja brottslig verksamhet som innefattar ett brott som ingår i en katalog av särskilt

uppräknade brott. Även de preventiva tvångsmedel som traditionellt sett inte är att betrakta som hemliga tvångsmedel, dvs husrannsakan, undersökning på annat ställe och genomsökning på distans, får verkställas i hemlighet. Beslut om tillstånd till preventiva tvångsmedel fattas i huvudsak av domstol, på ansökan av åklagare. Beslut om inhämtning av uppgifter enligt inhämtningslagen fattas dock av åklagare vid Åklagarmyndigheten på ansökan av Polismyndigheten, Säkerhetspolisen eller Tullverket. I de fall tillståndsprövningen sker i domstol kan åklagare i brådskande fall fatta interimistiska beslut.

Även inom ramen för en förundersökning kan hemliga tvångsmedel användas. Med hemliga tvångsmedel avses traditionellt sett de tvångsmedel som kategoriseras som hemliga i 27 kap. rättegångsbalken, dvs. hemlig avlyssning och övervakning av elektronisk kommunikation, hemlig kameraövervakning och hemlig rumsavlyssning. Till de hemliga tvångsmedlen räknas också kvarhållande av försändelse, s.k. postkontroll och hemlig dataavläsning.

Förundersökningsverksamheten regleras utförligt i rättegångsbalken och i förundersökningskungörelsen (1947:948). Av 23 kap. 1 § rättegångsbalken följer att en förundersökning ska inledas så snart det finns anledning att anta att ett brott som hör under allmänt åtal har begåtts. Det krävs alltså att det finns en misstanke om ett visst konkret brott för att en förundersökning ska kunna inledas. Ett beslut att inleda en förundersökning fattas enligt 23 kap. 3 § rättegångsbalken av Polismyndigheten, Säkerhetspolisen eller åklagaren. En förundersökning kan i vissa fall inledas av andra myndigheter.

Regeringen gav i februari 2025 en särskild utredare i uppdrag att göra en samlad rättslig och systematisk översyn av reglerna om hemliga och preventiva tvångsmedel. Utredningen om hemliga och preventiva tvångsmedel (Ju 2025:04) ska redovisa sitt uppdrag senast den 1 februari 2027.

Utredaren ska föreslå ett nytt regelverk för Säkerhetspolisens underrättelseverksamhet

Underrättelseutredningen påpekar att nuvarande lagstiftning inte ger tillräckliga förutsättningar för Säkerhetspolisen att lösa sina uppgifter. Inhämtning sker i första hand med stöd av det polisiära regelverket och det saknas en lagstiftning som är särskilt anpassad för myndighetens säkerhetsunderrättelsearbete. Denna bild bekräftas av Säkerhetspolisen som framfört

att det behövs en modernisering av den reglering som styr säkerhetstjänstens uppgifter och inhämtningsmöjligheter. Regeringen anser att en mer ändamålsenlig och sammanhållen lagstiftning skulle kunna tydliggöra den polisiära verksamhetens roll i förhållande till säkerhetstjänstuppsdraget och ge ökad legitimitet för uppgiften som säkerhetstjänst. Det skulle även kunna tydliggöra Säkerhetspolisens roll i relation till de andra underrättelsemyndigheterna.

Säkerhetspolisens roll som nationell säkerhetstjänst behöver alltså tydliggöras och befogenheterna behöver förbättras och kompletteras. Utredarens övergripande uppdrag är att se över och föreslå ett nytt och mer heltäckande regelverk för Säkerhetspolisens verksamhet som säkerhetstjänst. Uppdraget bör vara inriktat på att ge säkerhetstjänsten bättre förutsättningar i de ovan beskrivna avseendena, exempelvis i form av nya verktyg. Framför allt bör säkerhetstjänsten ges bättre inhämtningsmöjligheter. Det bör bl.a. vara möjligt att bedriva en bredare underrättelseinhämtning. I dag sker underrättelseinhämtning utifrån kataloger av särskilt uppräknade brott. Det kan ifrågasättas om detta är den mest ändamålsenliga ordningen. En annan central fråga är om inhämtning ska behöva avse en identifierad person eller att hitta en identifierad person. Därutöver ingår ett flertal andra frågor av olika slag. Som exempel kan nämnas överväganden kring beslutsprocessen för underrättelseinhämtning, t.ex. tillståndsperioder och åklagarens roll i ansökningsförfarandet avseende för säkerhetstjänstuppsdraget anpassad inhämtning, begränsningar kring hur inhämtad information får användas, privata aktörers skyldigheter att lämna information, underrättelser till enskilda, tillsyns- och insynsfrågor samt behovet av eventuella ytterligare rättssäkerhetsgarantier. I uppdraget ingår också att se över gränsdragningen mellan Säkerhetspolisens säkerhetstjänstverksamhet och den militära säkerhetstjänsten. I detta ligger att Försvarmaktens förutsättningar att bedriva militär säkerhetstjänst ska kvarstå. Utredaren måste ha ett systemperspektiv och ska föreslå ett nytt regelverk för Säkerhetspolisens underrättelseverksamhet. Det är viktigt att grundprinciperna för Säkerhetspolisens säkerhetstjänst författningsregleras. Utredaren ska därför

- undersöka om, och i sådana fall i vilken utsträckning, dagens reglering försvårar säkerhetstjänstens underrättelseverksamhet, särskilt vad gäller inhämtning,

- lämna förslag på en effektiv och ändamålsenlig reglering som ger säkerhetstjänsten bättre inhämtningsmöjligheter och förutsättningar att utföra sitt uppdrag,
- överväga om det bör bli möjligt att inhämta underrättelser kopplat till vissa företeelser som terrorism, utländsk underrättelseverksamhet eller verksamhet som allvarligt hotar den demokratiska samhällsordningen,
- överväga hur de allmänna förutsättningarna för underrättelseinhämtning bör vara utformade och hur inhämtning kan utgå från säkerhetstjänstuppdraget,
- överväga om gränsdragningen mellan Säkerhetspolisens säkerhetstjänst och den militära säkerhetstjänsten är ändamålsenlig, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Anpassning av förundersökningsplikten

Förhållandet mellan Säkerhetspolisens olika uppgifter

Säkerhetspolisen är en nationell säkerhetstjänst som bedriver polisverksamhet. Både civila tjänstemän och polismän arbetar vid myndigheten. Det finns stora fördelar med en sådan lösning, som också förekommer i vissa andra jämförbara länder. En utgångspunkt för översynen är som nämns ovan att Säkerhetspolisen även fortsättningsvis ska bedriva polisverksamhet. Samtidigt finns det utmaningar som rör förhållandet mellan myndighetens underrättelseverksamhet och förundersökningsverksamhet. Det gäller inte minst frågor kopplat till rapporteringsskyldighet, åtals- och förundersökningsplikt.

Rapporteringsskyldighet, åtals- och förundersökningsplikt

Bestämmelser om polismäns rapporteringsskyldighet och rapporteftergift finns i 9 § polislagen. En polisman som får kännedom om ett brott som hör under allmänt åtal ska lämna rapport om det till sin förman så snart det kan ske. Polismannen får dock lämna rapporteftergift om brottet med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet är obetydligt och det är uppenbart att brottet inte skulle föranleda annan påföljd än böter. Ytterligare bestämmelser finns i polisförordningen (2014:1104).

Bestämmelser om åklagares åtalsplikt och åtalsunderlåtelse finns i 20 kap. 6 och 7 §§ rättegångsbalken. En åklagare ska, om inte annat är stadgat, åtala för brott som hör under allmänt åtal. Åklagaren får dock besluta att underlåta åtal för brott under vissa förutsättningar.

Bestämmelser om förundersökningsplikt finns i 23 kap. 1 och 3 §§ rättegångsbalken. En förundersökning ska inledas så snart det finns anledning att anta att ett brott som hör under allmänt åtal har begåtts, och att ett sådant beslut fattas av Polismyndigheten, Säkerhetspolisen eller åklagare.

Utredaren ska överväga anpassningar av regleringen

Säkerhetspolisen har redan i dag vissa utmaningar kopplat till regleringen om åtalsplikt m.m. Bestämmelserna är i första hand anpassade till mer ordinarie brottsbekämpande verksamhet, inte till säkerhetstjänstverksamhet. Eftersom utredaren har i uppdrag att lämna förslag som ska ge säkerhetstjänsten bättre förutsättningar att bedriva underrättelseverksamhet kan denna problematik komma att förstärkas. Det finns därför anledning att överväga anpassningar av regleringen, t.ex. i fråga om förundersökningsplikt. Utredaren ska därför

- analysera och ta ställning till om det bör införas särskilda bestämmelser om rapporteringsskyldighet eller åtals- och förundersökningsplikt kopplat till säkerhetstjänstens verksamhet, t.ex. genom undantag från kravet på att inleda förundersökning om det är av vikt för Sveriges säkerhet, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Säkerhetstjänstens befogenheter

Säkerhetspolisens befogenheter att ingripa i olika situationer, t.ex. genom att utöva våld eller tvång, finns framför allt i polislagen. Utredaren har i uppdrag att se över regleringen av Säkerhetspolisens verksamhet som säkerhetstjänst. Det är viktigt att säkerställa säkerhetstjänstens förmåga att ingripa även enligt den nya ordning som utredaren föreslår. Utredaren ska därför

- analysera och ta ställning till om det bör införas särskilda bestämmelser om säkerhetstjänstens befogenheter att utöva våld eller tvång, eller att på andra sätt agera i fysiska och digitala miljöer, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Grundläggande fri- och rättigheter samt rättssäkerhetsgarantier

Inom ramen för säkerhetstjänstverksamhet förekommer lagenliga åtgärder som innebär inskränkningar av enskildas grundläggande fri- och rättigheter. Exempelvis kan användandet av hemliga och preventiva tvångsmedel innebära en risk för ingrepp i enskildas personliga integritet.

Bestämmelser om skydd för grundläggande fri- och rättigheter finns bl.a. i regeringsformen, den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen) och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EU:s rättighetsstadga). Därutöver innehåller Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter (barnkonventionen) bestämmelser om barns rättigheter. Sverige har även förbundit sig att följa flera andra internationella åtaganden om mänskliga rättigheter, bl.a. Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter. Vissa av dessa fri- och rättigheter får bara begränsas på särskilt angivna sätt. När det gäller exempelvis skyddet i 2 kap. 6 § regeringsformen mot olika typer av integritetsintrång måste en begränsning ske genom lag, och endast för att tillgodose ändamål som är godtagbara i ett demokratiskt samhälle. Begränsningen får aldrig gå utöver vad som är nödvändigt med hänsyn till det ändamål som föranlett den och inte heller utgöra ett hot mot den fria åsiktsbildningen. Ett liknande skydd finns i artikel 8 i Europakonventionen som bl.a. anger att var och en har rätt till skydd för sitt privat- och familjeliv.

Utredaren ska

- analysera om och säkerställa att de förslag som lämnas är förenliga med svensk grundlag, EU:s rättighetsstadga, Europakonventionen, Sveriges folkrättsliga förpliktelser i övrigt samt högt ställda krav på rättssäkerhet,
- överväga och vid behov föreslå hur tillsyn, kontroll och andra rätts-säkerhetsgarantier kopplade till säkerhetstjänstens verksamhet ska säkerställas, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Anpassningar av andra regelverk

Den översyn som ska genomföras är omfattande och innefattar en mängd komplexa frågor. Det kan komma att krävas anpassningar även av andra regelverk än hittills nämnda. Av betydelse för Säkerhetspolisens verksamhet är t.ex. lagen (2019:1182) om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter, offentlighet- och sekretesslagen (2009:400) och lagen (2022:482) om elektronisk kommunikation. Utredaren ska därför

- identifiera om det finns behov av anpassningar av andra regelverk för att säkerställa Säkerhetspolisens förmåga, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Närliggande frågor

Utredaren får ta upp och lämna förslag även i frågor som inte uttryckligen omnämns i dessa direktiv. Detta förutsätter att frågorna har samband med uppdraget och att uppdraget ändå kan redovisas i tid.

Konsekvensbeskrivningar

Utredaren ska redovisa en konsekvensbeskrivning för de förslag som lämnas, detta i enlighet med kommittéförordningen (1998:1474) och förordningen (2024:183) om konsekvensutredningar.

Kontakter och redovisning av uppdraget

Utredaren ska ha en nära dialog med Säkerhetspolisen, Försvarets radioanstalt, Försvarmakten och Åklagarmyndigheten. Från och med den 1 januari 2027 ska utredaren även ha en nära dialog med den civila utrikes underrättelsetjänsten som regeringen avser att inrätta. Vid behov ska utredaren också inhämta synpunkter från andra berörda myndigheter. Utredaren ska hålla sig informerad om och beakta relevant arbete som pågår inom Regeringskansliet och kommittéväsendet, särskilt Utredningen om hemliga och preventiva tvångsmedel (Ju 2025:04) och Utredningen om bildandet av en utrikesunderrättelsetjänst (UD 2025:01).

Uppdraget ska redovisas senast den 14 juni 2028.

(Justitiedepartementet)